

Arrest

nr. 192 332 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 09 juni 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shiraz (Iran) en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. U bent in 1381 (2002-2003) met R. A. (...) getrouwd en u heeft een dochter S. R. (...). Elf dagen na uw trouwfeest werd uw echtgenoot veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf voor onder andere de verkoop en het gebruik van verboden middelen. Tijdens zijn gevangenschap begon u te studeren. De dag na zijn vrijlating brak uw echtgenoot uw neus omdat hij het niet vond kunnen dat u ging studeren. Hierna hebben u en uw echtgenoot een huis gehuurd om samen te wonen en een leven op te bouwen. U werd regelmatig geslagen en uw echtgenoot nodigde vaak vreemde mannen uit in het huis om drugs te

gebruiken. U overwoog om uw echtgenoot te verlaten maar toen beseftte u dat u zwanger was. U dacht dat de geboorte van uw dochter de relatie zou normaliseren maar wanneer uw dochter vier of vijf jaar oud was, gooide uw echtgenoot met kokend water naar uw been. Later brak hij voor een tweede maal uw neus tijdens een ruzie. In de elfde maand van 1392 (februari 2014) was de maat vol en trok u met een attest van de dokter naar de familie rechtbank van Molladrassa om de echtscheiding aan te vragen. U liet een uitnodiging naar het adres van zijn zaak versturen en hij ontving deze op 14 khordad 1393 (4 juni 2014). Hierop werd u door uw echtgenoot geslagen en bedreigd en verliet hij het huis. Een dag later kwam uw echtgenoot terug met een vriend van hem, M. (...). U werd door M. (...) verkracht en uw echtgenoot filmde deze verkrachting. Vervolgens dreigde uw echtgenoot met de dood als u hiervoor klacht zou indienen. Op 30 khordad 1393 (20 juni 2014), kwam uw echtscheiding voor de rechtbank. Deze zitting ging niet door omdat uw echtgenoot niet aanwezig was. U bleef deze periode bij uw echtgenoot inwonen. Twee maanden later ontving u een uitnodiging van een strafrechtbank. Uw echtgenoot diende zowel tegen u als tegen M. (...) klacht in voor overspel. Op de zitting van de rechtbank in de vijfde maand van 1393 (augustus 2014) verklaarde M. (...) dat hij niet bevriend was met uw echtgenoot en dat hij uw minnaar was. U probeerde uw onschuld voor overspel te bewijzen maar u had geen enkel bewijs, terwijl uw echtgenoot het filmfragment van de betrekkingen voorlegde. Na de zitting van de rechtbank werden zowel u als M. (...) in voorlopige voorhechtenis gehouden. U nam hierop contact met een vriendin van u. Haar man regelde de borg met zijn loonfiches waardoor u werd vrijgelaten. Na uw vrijlating hebt u samen met uw vriendin contact opgenomen met advocaten die zeiden dat u moest kunnen bewijzen dat M. (...) een kompaan van uw echtgenoot was. Hierna trok u opnieuw in bij uw echtgenoot. Op de twaalfde maand van 1393 (februari 2015) kreeg u voor een tweede maal een uitnodiging om voor de rechtbank te verschijnen. Hierop besloot u uw dochter mee te nemen en trok u richting de vriendin die uw borg regelde. Hierna verbleef u anderhalve maand bij de schoonmoeder van uw vriendin. Toen de echtgenoot van uw vriendin een smokkelaar gevonden had, besloot u met uw dochter illegaal Iran te verlaten op 21 favardin 1394 (10 april 2014). U reisde via Turkije naar België waar u op 19 augustus 2015 aankwam en nog diezelfde dag asiel aanvraagde. U legde de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (Iraans geboortebokje) en de originele shenasnameh van uw dochter.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u vreest om gevangen genomen te worden omwille van overspel (CGVS, p.21). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een significant aantal tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal (CGVS). Vooreerst verklaarde u op de DVZ dat in 1393 (2014-2015) een vriend van uw echtgenoot u heeft verkracht, dat uw echtgenoot deze gebeurtenis gefilmd had en dat u ongeveer 6 maanden na die verkrachting naar de rechtbank bent geweest en u de scheiding heeft aangevraagd (CGVS vragenlijst vraag 5, p.3). Op het Commissariaat daarentegen verklaarde u zowel in uw spontaan relaas als tijdens de bijkomende vragen dat u in de elfde maand van 1392 (januari 2014) de scheiding heeft aangevraagd omdat uw echtgenoot uw neus voor de tweede maal gebroken had en dat u hierna op 15 khordad 1393 (11 juni 2014) verkracht werd (CGVS, p.10 en 17). Geconfronteerd met deze opvallende tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u dit zeker en vast niet gezegd heeft, dat u gezegd had dat u wou scheiden van uw echtgenoot en dat u daarna verkracht werd (CGVS, p.17). Het louter herhalen van uw verklaringen op het CGVS is allerminst afdoende om deze tegenstrijdigheid te rechtvaardigen. Bovendien kan in dit verband worden opgemerkt dat uw verklaringen op de DVZ u werden voorgelezen en u deze ter goedkeuring hebt ondertekend.

Betreffende de vragen op de DVZ of u ooit werd gearresteerd en of er ooit een proces voor een rechtbank tegen u is gestart, verklaarde u dat dit niet het geval was (CGVS vragenlijst vraag 1 & 2, p.2). Op het CGVS verklaarde u evenwel dat er een klacht voor overspel tegen u werd ingesteld, dat u voor de rechtbank bent verschenen en dat u in voorlopige hechtenis heeft gezeten (CGVS, p.10). Verder verklaarde u op de DVZ dat u voor uw scheiding naar de rechtbank van Atlasi geweest bent, terwijl u tot tweemaal toe op het CGVS verklaarde dat u naar de rechtbank te Molladrassa bent gegaan (CGVS vragenlijst vraag 5, p.3; CGVS, p.12 en 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u niet weet waarom u zoiets gezegd heeft en dat u niet naar de rechtbank van Atlasi geweest bent (CGVS, p.20), wat niet afdoende is om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Uw tegenstrijdige verklaringen zijn van die aard dat deze uw asielaanvraag ten stelligste ondermijnen.

Vervolgens verklaarde u dat u werd verkracht door M. (...), een vriend van uw echtgenoot, maar dat hij tijdens de zitting van de rechtbank verklaarde dat hij uw echtgenoot niet kende en hij een minnaar van u was (CGVS, p.15). Gevraagd waarom deze vriend zou beweren dat u zijn minnares zou zijn, verklaarde

u dat indien M. (...) hiervoor veroordeeld zou worden uw echtgenoot wel borg zou staan gezien het dikke vrienden zijn (CGVS, p.15). Volgens informatie beschikbaar op het Commissariaat-Generaal staan er evenwel zware straffen op overspel voor zowel man als vrouw. Uit het Iraans strafwetboek blijkt dat er voor illegale seksuele gemeenschap zware straffen, zoals de doodstraf, kunnen uitgesproken worden. Gelet op de Iraanse context en de straffen op overspel, is het dus geenszins aannemelijk dat iemand zich voor de vriendschap zou laten aanklagen voor overspel.

Voorts is het geenszins logisch dat u, nadat u frequent mishandeld werd en u de echtscheiding aanvraagde, u bij uw echtgenoot bleef wonen en dit zelfs na uw voorlopige vrijlating voor overspel (CGVS, p.8, 9 en 16). Gevraagd waarom u na de aanvraag tot scheiding bij hem inwoonde, verklaarde u dat u enkel die klacht had ingediend en dat u hoopte dat hij u buiten zou gooien (CGVS,p.13). Deze verklaringen zijn evenwel weinig overtuigend. Van iemand die de scheiding aanvraagt en meermaals mishandeld werd, kan wel degelijk verwacht worden dat zij wegtrekt van haar agressor en dat zij niet simpelweg afwacht tot zij buiten gegooid wordt. Vervolgens gevraagd waarom u na uw voorlopige vrijlating nog bij uw echtgenoot ging wonen, verklaarde u dat u niet wist waar u moest gaan, dat u bewijsmateriaal wou regelen en u niet terecht kon bij uw vriendin omdat u hen niet ten laste wou zijn met uw kind (CGVS, p.16). Deze verklaring is toch hoogst opmerkelijk gezien het feit dat uw echtgenoot u jarenlang mishandelde en in persona ervoor gezorgd heeft dat u een klacht voor overspel ontving. Bovendien is het vreemd te noemen dat u verklaarde dat u niet bij uw vriendin terecht kon, terwijl uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u enige tijd geholpen werd door uw vriendin die voor de borg van uw vrijlating, woonst en een advocaat zorgde (CGVS, p.10 en 11).

Verder verklaarde u dat u na de verkrachting niet naar een dokter bent geweest omdat u niet wist wat u moest doen en u schrik had over wat de mensen van u zouden denken (CGVS, p.18). Eerder verklaarde u evenwel dat u toen uw echtgenoot uw neus voor een tweede maal brak, u naar een arts ging en dat u met dat medisch attest naar de rechtbank ging om de scheiding wegens geweldpleging aan te vragen (CGVS, p. 10). Het is dan ook des te vreemder dat u voor deze verkrachting niet naar een arts ging terwijl u eerder wel agressie heeft laten vaststellen door een arts.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs hebt om uw problemen aan te tonen. Gevraagd hiernaar verklaarde u dat u inderdaad twee oproepingsbrieven van de rechtbank had ontvangen en u deze mee had genomen, maar dat de smokkelaar achter uw spullen vroeg en dat u deze documenten aan hem gegeven had (CGVS, p. 6-7). Het is echter vreemd dat u wel een kopie van uw shenasnameh en de originele shenasnameh van uw dochter hebt bijgehouden, maar dat u niet meer beschikt over de voor uw asielaas essentiële documenten.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u verklaarde dat u na uw voorlopige vrijlating contact had opgenomen met advocaten maar dat geen enkele advocaat bereid was om uw dossier op zich te nemen (CGVS, p.15), terwijl u later verklaarde dat een advocaat wel bereid was om dit te doen maar dat u het nagelaten had om een advocaat aan te stellen (CGVS, p.15). Gevraagd waarom u besloot om niet samen te werken met deze advocaat, verklaarde u dat u enkel uw oude oma had en u bezorgd was om uw kind indien u naar de gevangenis zou moeten gaan gezien men dat in de krant zou publiceren (CGVS, p.15). Het is bijzonder vreemd dat u geen hulp van een advocaat zou aannemen nadat u zelf contact met hem opzocht.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen met uw echtgenoot en uw vluchtrelaas. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u uw dochter zonder toestemming van uw echtgenoot zou meegenomen hebben naar het buitenland (CGVS, p.21). Wat betreft uw verklaring dat u in België soms op zaterdag naar de Getuigen van Jehova gaat sinds er enkele predikers bij u in het centrum zijn langsgelopen, dient te worden vastgesteld dat u louter hiernaartoe gaat omdat u hun visie beter vindt. Anderzijds verklaarde u dat u niet elke zaterdag naar de bijeenkomsten gaat, u naar eigen zeggen niet bent bekeerd en u ook geen concrete plannen hebt bij de Getuigen van Jehova (CGVS, p.19 en 20). Bijgevolg kan volledigheidshalve worden toegevoegd dat geenszins blijkt dat u hiervoor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou moeten koesteren.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen. De identiteit en nationaliteit van u en uw dochter worden hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2^{de} lid en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur”.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij niet *in concreto* aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Ook wat betreft de opgeworpen schending van artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dit artikel louter vermeldt zonder *in concreto* aan te tonen op welke wijze een schending van dit artikel voorligt. De Raad ziet niet in hoe voormeld artikel geschonden werd, nu met toepassing van artikel 51/4, § 2 van de vreemdelingenwet op 19 augustus 2015 het Nederlands als taal van het onderzoek van de asielaanvraag is vastgelegd (administratief dossier, stuk 16, bijlage 26), zodat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook correct in het Nederlands is verlopen zoals bepaald bij artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin aanvoert op welke manier artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. Waar verzoekende partij in haar verweer het door haar voorgehouden asielrelaas opnieuw weergeeft, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij benadrukt ernstig te vrezen voor haar leven en volhardt in de problemen in haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Door het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas zijn dergelijke objectieve vaststellingen die de erkenning van de status van vluchteling rechtvaardigen niet aanwezig.

2.2.8. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat rekening gehouden moet worden met de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of die weer te geven en dat verwerende partij zich *in casu* beperkt tot het aanhalen van minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn, zonder aandacht te hebben voor de vele cruciale details van haar relaas waarover zij consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegt, bemerkt de Raad evenwel dat door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat (i) er verschillende tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, meer bepaald omtrent de chronologie van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit haar land van herkomst en omtrent de vraag of zij ooit werd gearresteerd of er ooit een proces voor een rechtbank tegen haar is gestart; (ii) zij verschillende onaannemelijke verklaringen aflegt en het in het bijzonder niet geloofwaardig is dat (a) iemand zich voor de vriendschap zou laten aanklagen voor overspel gelet op de Iraanse context en de straffen op overspel, dat (b) verzoekende partij, nadat zij frequent mishandeld werd en zij de echtscheiding aanvraagde, bij haar echtgenoot bleef wonen en dit zelfs na haar voorlopige vrijlating voor overspel en dat (c) zij na haar verkrachting niet naar een dokter is gegaan omdat zij niet wist wat zij moest doen en zij schrik had over wat de mensen van haar zouden denken, terwijl zij toen haar echtgenoot haar neus voor een tweede maal brak wel naar een arts ging en zij met dat medisch attest naar de rechtbank ging om de scheiding wegens geweldpleging aan te vragen; en dat (iii) verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft om haar problemen aan te tonen en geen overtuigende uitleg had voor het ontbreken hiervan. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Voormelde vaststellingen hebben allen betrekking op de kern van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, met name de feiten die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht uit haar land van herkomst, en zijn dan ook wel degelijk van aard de geloofwaardigheid ervan te ondergraven. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing.

2.2.9.1. Verzoekende partij wijst de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal aan het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een Afghaanse tolk en niet door een Iraanse tolk, hetgeen tot vertaalproblemen heeft geleid. Verzoekende partij meent dat de tolk haar asielrelaas en de essentiële elementen ervan niet correct heeft vertaald. Verzoekende partij wijst erop dat zij gewerkt heeft als verpleegster in het Artesh ziekenhuis in de Falaki (zoals straat) Atlasi in Shiraz en dat de Afghaanse tolk deze plaatsnaam verwacht met de plaats van de rechtbank. Voorts bemerkt verzoekende

partij dat de naam Molasadra bij de Afghaanse tolk niet bekend is en tweemaal vervormd werd tot 'Molladrassa'. Daarnaast benadrukt verzoekende partij nog dat de echtscheiding wel degelijk voorafgaand aan de verkrachting aangevraagd werd bij de rechtbank. Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat "(d)e verklaringen bij DVZ (...) niet (dienen) voorgelezen te worden".

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat bovenstaand betoog een *post-factum*verklaring betreft die geenszins kan overtuigen, nu verzoekende partij nooit eerder een opmerking had over het feit dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken Afghaans was. De Raad wijst erop dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 september 2015 het document ondertekende waarin zij verklaart de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk en dat zij er melding van zal maken indien er zich tijdens de loop van het gehoor problemen voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk (administratief dossier, stuk 15, verklaring betreffende procedure, vraag 2). Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 januari 2016, waar zij werd bijgestaan door dezelfde tolk als tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 september 2015 (tolk 260), laat zij echter bij de vragen naar bijkomende opmerkingen en of ze nog iets wenst toe te voegen geen bemerkingen noteren met betrekking tot de tolk (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS). Ook tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal maakte verzoekende partij, noch haar raadsman, enige opmerking over het feit dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een Afghaanse tolk. Nochtans hadden zij hiertoe meermaals de gelegenheid, nu aan verzoekende partij bij de aanvang van haar gehoor gevraagd werd hoe haar interview verlopen was, haar verder tijdens haar gehoor gevraagd werd naar een verklaring voor de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en haar raadsman aan het einde van het gehoor uitgebreid zijn opmerkingen kon maken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 07/03/2017, p. 3, 17, 20 en 21). In dat licht is het dan ook geenszins ernstig dat verzoekende partij thans in haar verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdigheden plots wijt aan het feit dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een Afghaanse tolk. Bovendien dient benadrukt te worden dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te suggereren, de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk aan haar werden voorgelezen, in het Farsi, waarna verzoekende partij deze ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 3). Dat verzoekende partij dan niet zou hebben opgemerkt dat verkeerd genoteerd werd dat zij naar de Rechtbank van Atlasi in Shiraz geweest is in plaats van naar de rechtbank te Molladrassa, is weinig aannemelijk. Evenmin aannemelijk is haar uitleg dat de tolk de plaats van de rechtbank verward heeft met de plaats waar zij werkte, nu uit het verslag blijkt dat aan verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd werd naar welke rechtbank zij is gegaan, waarop zij stelde naar de rechtbank van Atlasi in Shiraz te zijn geweest, en dan ook nergens verklaringen in verband met haar werk afgelegd dienden te worden. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe er verwarring kon optreden. Wat ten slotte nog de bemerking betreft dat de naam Molasadra bij de Afghaanse tolk niet bekend is en tweemaal vervormd werd tot 'Molladrassa', stelt de Raad vast dat deze plaatsnaam nergens vermeld wordt in het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wordt de plaats van de rechtbank wel genoteerd als 'Molladrassa', doch geeft verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift aan dat de tolk die haar bijstond tijdens dit gehoor een Iraanse man was, waardoor haar argument dat dit een indicatie is van de onbetrouwbaarheid van de vertaling van de Afghaanse tolk niet opgaat. Bovendien betreft dit slechts een verschillende fonetische spelling van deze plaatsnaam, hetgeen op geen enkele manier van invloed is op de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de plaats van de rechtbank nu zowel Molasadra als Molladrassa duidelijk verschilt met de plaatsnaam Atlasi. De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij, daargelaten nog de vaststelling dat haar opmerking dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een Afghaanse tolk een loutere bewering betreft aangezien op basis van het administratief dossier slechts kan worden vastgesteld dat verzoekende partij werd bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is, er niet in slaagt aan te tonen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan de verschillen tussen het Farsi van Afghanen en dat van Iraniërs.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij inzake de motivering in de bestreden beslissing dat, gelet op de Iraanse context en de straffen op overspel, het geenszins aannemelijk is dat iemand zich voor de vriendschap zou laten aanklagen voor overspel, verwijst naar het drugsgebruik van M. en stelt dat "(i)edere neuronpsychiater (...) ter zake (zal) bevestigen dat vanaf het gebruik van verdovende middelen de hersenen van een mens irreversibel beschadigd worden met ziek mentaal gedrag tot gevolg", is de Raad van oordeel dat dit een niet overtuigende *post-factum*verklaring betreft daar verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog uitdrukkelijk gevraagd werd naar een reden waarom deze man zich zou laten aanklagen voor overspel, doch hierbij nergens verwees naar diens zieke ongecontroleerde geest ingevolge druggebruik. Zij stelde slechts dat deze man alle schuld naar

haar schoof en dat bovendien haar echtgenoot borg voor hem zou staan (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 07/03/2017, p. 15). De losse bewering dat deze man een dermate groot risico zou hebben genomen ten gevolge van zijn druggebruik, kan dan ook niet overtuigen.

2.2.11.1. Waar verwerende partij het geenszins logisch acht dat zij, nadat zij frequent mishandeld werd en zij de echtscheiding aanvraagde, bij haar echtgenoot bleef wonen en dit zelfs na haar voorlopige vrijlating voor overspel, stelt verzoekende partij dat zij volgens de wetgeving in Iran thuis moest blijven wonen zolang zij niet gescheiden was. Indien deze wetgeving niet gerespecteerd wordt, worden er strafmaatregelen genomen.

2.2.11.2. De Raad stelt evenwel vast dat het een blote bewering is van verzoekende partij dat zij volgens Iraanse wetgeving bij haar thuis moest blijven wonen tot de echtscheiding werd uitgesproken nu zij deze bewering op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt. Integendeel, verderop in haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij naar het mensenrechtenrapport "*Iran 2012 Human Rights Report*" van het *US Department of State* d.d. 19 april 2013 waarin vermeld staat dat het aan vrouwen die hun gewelddadige man willen ontvluchten wettelijk toegestaan is ergens anders domicilie te kiezen als zij thuis het risico van zwaar lichamelijk letsel lopen. Haar verklaringen zijn dienaangaande dan ook wel degelijk volstrekt onaannemelijk.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij stelt dat langdurig zwaar mishandelde vrouwen vaak verlamd gedrag vertonen uit angst, meent de Raad dat dit niet volstaat om het onaannemelijke gedrag van verzoekende partij te verklaren. Immers blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij wel het initiatief nam om wegens het voortdurende geweld vanwege haar echtgenoot de echtscheiding aan te vragen en dat zij hiervoor tevens een attest van de dokter bekam. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat verzoekende partij na de verkrachting niet eveneens naar een dokter is gegaan om dit te laten vaststellen. Daarnaast kan van iemand die de scheiding aanvraagt en meermaals mishandeld werd, wel degelijk verwacht worden dat zij wegtrekt van haar agressor en dat zij niet, zoals verzoekende partij aangeeft tijdens haar gehoor (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 07/03/2017, p. 13), simpelweg afwacht tot zij buiten gegooid wordt.

2.2.13. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat de Iraanse wetgeving in verband met het toekennen van de kinderen na de echtscheiding zeer duidelijk is en stelt dat kinderen vanaf zeven jaar aan de vader worden toegewezen, bemerkt de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielaanbod van verzoekende partij en verzoekende partij de door haar beweerde echtscheiding/aanvraag tot echtscheiding dan ook evenmin aantoonde. Zij toont dan ook niet *in concreto* aan dat zij bij terugkeer naar Iran het hoederecht over haar dochter zal verliezen. Gezien zij de problemen met haar echtgenoot niet aannemelijk heeft gemaakt, toont zij evenmin aan dat zij haar dochter uit Iran meegenomen heeft zonder toestemming van haar echtgenoot en dat zij omwille hiervan problemen riskeert bij terugkeer naar Iran.

2.2.14.1. In verband met haar verklaring dat zij in België soms naar de Getuigen van Jehova gaat, wijst verzoekende partij er nog op dat dit geweten is in het kamp waar zij verblijven en dat zij en haar dochter door de moslimgemeenschap in het kamp beschouwd worden als afvalligen. Zij geeft tevens aan dat zij en haar dochter vastbesloten zijn om verder te gaan met hun studie van de bijbel en dat "(h)un later beslissing (...) niet afdrongen of vals beloofd (dient) te worden. Dit is uiteindelijk een interne zaak tussen hen en de Jehova's getuigen".

2.2.14.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog op geen enkele manier *in concreto* aantoonde dat zij en/of haar dochter omwille van het feit dat zij in België soms op zaterdag naar de Getuigen van Jehova gaan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade moeten koesteren bij een terugkeer naar Iran. De Raad benadrukt dat door verzoekende partij tijdens haar gehoor werd aangegeven dat zij niet is bekeerd en dat zij geen concrete plannen heeft bij de Getuigen van Jehova (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 07/03/2017, p. 19 en 20).

2.2.15. Daar waar verzoekende partij, verwijzend naar verschillende internationale mensenrechtenrapporten, nog de algemene situatie in Iran, en in het bijzonder de situatie aldaar voor vrouwen, aanhaalt, wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in Iran werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op

een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963).

2.2.16. Wat betreft het Belgisch medisch attest d.d. 2 maart 2017 dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 2), acht de Raad het vooreerst opmerkelijk dat dit attest niet eerder door verzoekende partij werd neergelegd, nu dit dateert van 2 maart 2017 en verzoekende partij gehoord werd op het Commissariaat-generaal op 7 maart 2017 en er de kans had aanvullende bewijsstukken bij te brengen. Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat dit medisch attest niet volstaat om de door verzoekende partij voorgehouden problemen met haar echtgenoot aan te tonen. Immers vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.17. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielaanvraag in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.18. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.19. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.20. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 7 maart 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen

met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.21. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.22. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT